

Bazı şâirler vardır şiirini bir yerde okuyup adını gönlünüzün bir yerine yazarsınız. Aradan yıllar geçer yolunuz bir kavşakta kesişir, şiirini bir kefeye şahsiyetini bir kefeye koyarak farkına varmadan tartarsınız. Terazinin kefelere bir o yana bir bu yana ağır bastığı zamanlar olur ama siz her zaman fazlasını eksikliğini içine katlayıp öyle kıymetlendirirsiniz şâiri. Şâirine şahsiyet kazandıran şiiridir. Küpte ne varsa dışına sızan da odur. Şâirin ağırlığını şiire kattığı duygu ve kelimelerle de ölçebilirsiniz. İstisnalar kaideyi hem bozar hem bozamaz. Kaidenin bozulduğunu da ancak şâirle görüştüğünüzde hâl dilinin satır aralarında görebilirsiniz. İçinizden “keşke şiirleriyle tanışık kalsaydım” dersiniz, dersiniz ama işte bu keşke kelimesi gönlünüzün bir yerinde soru işareti olarak asılı kalır ve o şâirin şiirine bir yerde rastladığınızda bu soru işareti okuyacağınız şiirin ilk dizesinin başına oturur ve siz şiiri okurken gönlünüzü bir kenara bırakıp sadece gözünüzle okursunuz.

Şiirini ve şahsiyetini sevdiğiniz bir şâirin şiiri ile karşılaştığınızda sanki o şâirle karşı karşıyasınız ve o şiirini okuyor siz dinliyorsunuz hissine kapılıp gönlünüzle okumaya başlarsınız şiiri. Okuduğunuz şiirin şâiri, yaşadığınız şehirde ya da bir başka şehirde olması mesafeleri uzatıp kısaltmaz. Hele bu şâirin az şiir yazıp her dergide görünmemesini de göz önünde bulundurduğunuzda şiiri kendi yazdığınız -bir topluluğa okuduğunuz-bir şiir gibi duraklarına, vurgularına dikkat ederek okursunuz.

İçinizden yazıma karşı “bu kadar laf kalabalığının içinde söz bulamadık” diyebilirsiniz. Buraya kadar sıkılmadan okuduysanız şiir, şâir, şahsiyet kelimelerini araya sıkıştırmadığı fark etmediyseniz aşk olsun.

Her ay kadirşinaslık göstererek adresime dergi gönderen yayın yönetmenlerine bu vesile ile teşekkür ettiğimi de yazı arası reklam olarak kabul etmeyin lütfen. Her gelen dergiyi baştan sona okuduğum ya da okumadığım zamanlar olur ama şiirleri mutlaka okurum ve her dergide bazen bir bazen de bir kaç şiir hoşuma gider. Hele de dergilerde sık görünmeyen tanıdık dostların şiirlerine rastlayınca da kendi şiirim yayınlanmış gibi sevinirim. İşte o şâirlerden kendine çekilen, az yazan ve az beğenen şâirlerden Hasan Akçay’ın şiiri vaktimize misafir oldu. Şiirin adı biraz da şiirin açılımıdır diye düşünürüm. Bazen okurken ‘ben olsam şöyle derdim’ demeden de edemezsiniz ama ne yazık ki sizin diyeceğinizi diyen demesi gerektiği şekilde demiştir. İlk okuyuşta “Mavi Hüzün Türküsü” şeklinde okuduğum şiir uzaktan Trabzon’u içine çeken şâirin şiiri, bende bana fazla dokunan dizelerin arasında dolaşayım istiyorum.

*Çocukluk yıldızlarına astık günleri bir bir
Sandık ki giden günler yeniden geri gelir...*

.....
*Fındık yeşili akşam sevdadır gözlerinde
Silinir gün gelir sırların izlerinde
Kolay mı dile vurmak gönülden geçenleri
Tatmayan ne bilir ateşten içenleri
Yol uzar yorulursun gurbetin kucığında
Yanar sönmez türküler yüreğinin ocağında
Gün batımı akşamlar çağırır deniz seni
Ufuklar kıyılara getirmez gidenleri
Ve odalar gurbettir seslerin uzağında
Umutlar kurşunlanır bir avcı tuzağında
Küçülür yüreğinde avuçlarında dünya
Tavanda bir perdede renkler giyinir rüya
Açıktan geçer gider beklediğin gemiler
Hüzün her bir dalgada renklerini yeniler¹*

Kim diyorsa “hece şiiri öldü” bilinki ya yalan söylüyor ya da geleneğin köprüsünden geçmeden geleceğe köprü kurmaya çalışıyordur. Diyeceksiniz “sana bu kadar mı dokundu bu şiir” size dokunacak kadar uzun bir şiir. Devamını dergide okursanız size de dokunacağından eminim.

Sen az ve öz yazmaya devam et Hasan Akçay. Bu da senin şiarın olsun.

¹ Hasan Akçay, “Türküsü Mavi Hüzün” *Şiar*, S. 19, 2018, s. 16.

Bazı kelimeler vardır kapsama alanının büyüklüğünü tarif edemezsiniz. Bu kelimeyi duyduğunuz anda baştan sona bir ülke olduğu gibi dünyanın öbür ucundan bu ucuna uzanan bir alanı içine alır. İşte bu kelimenin adı turnadır. Bu kelime günümüz gençleri tarafından sadece kuş türlerinden birisi olarak belki hatırlanabilir ama turna sadece bir kuş değil aynı zamanda içinde hasretin, ayrılığın, özlemin, kavuşmanın mana derinliklerine kanat vuran haberci bir kuştur. Turna aynı zamanda türkülerimizde, ağıtlarımızda en çok kullanılan bir kilim motifi gibidir.

“Allı turnam bizim ele varırsan”, “Telli turnam selam götür sevdiğimin diyarına”, “Dost eline giden turnam”, “Gitme turnam yollar ıraktır”, “Gökyüzünde bölük bölük turnalar”, “Yüce dağ başında turna teleği” diye türkülerini türkülerin peşine ekleyebilirsiniz. Bununla yetinmediyseniz gözünüzü kapayın bir “Turna Semahı”na durun. Ali efendimizizi hatırlayın sonra Pir Sultan Abdal gelsin aklınıza “Yemen ellerinden beri gelirim/Turnalar Ali’mi görmediniz mi?” desin. Bu arada aklımıza arı-duru Türkçe’nin şiirini yazan Ali Akbaş Ağabey’in de Turna Göçü şiir kitabı da geldi ve satır aralarında yerini buldu.

Nereden başlıyoruz nereye gidiyoruz diye kendi kendinize fikir idmanı yaparken gönül göğünüzde bir turna katarı da geçsin istiyorsunuz değil mi?

Şiiri kanatlandıran ya da şâirin gönlüne ilk cemre gibi düşen de bir kelimedir. Şiir ise o kelimenin coğrafyasında gezinen başka başka kelimelerin bir ahenk içinde peş peşe ya da alt alta sıralanmasıdır.

*İki turna gördüm, biri allıydı
Yıllar var ki allıydı
Kanatları bozlak
Nefesi Hızır*

.....
*Türkülerin içinde
Göklerde avazım
Bir korkunun peşinde
Bir yâr hikayesi*

*Hani Hayber Kalesi’ydi
Ömür dediğin kum çiçeği
Gölge toplanmış bahçeler
Dünya sıyrıldı gözümünden*

*Ses verdim Ali’ye
Başka diller tutulsun
Eğirip duruyorum sonbaharı
Turnaların göçüyle*

Uzaklar neymiş bildim²

İsmail Karakurt yıllar önce çıkarmış olduğu ve gördüğüm her kitapevinde en az üç beş tane aldığım Simurg’un yazarı. Muhtemelen Yozgat’ın Sorgun’undan şiir dünyamıza kanat vurmaya başladığı günden bu güne hem erdemini muhafaza eden hem de şiirin kaygısını çeken bir şâir olarak pek ortalıkta görünmese de şâir/insan kimliğinin içini doldurarak İstanbul’da biraz da “münzevi” bir hayat sürdürmeye çalışırken yönünü Anadolu’ya döndürerek dervişvâri bir hayatın eteklerinde tutunmaya devam ediyor.

Şiiri Ali Karaçalı’ya ithaf etmesinin de şiire dâhil olduğunu, Ali isminin aynı zamanda “turna” ile simgelendirdiğini çeşitli rivayetlerden biliyoruz. İsmail Karakurt şimdilik İstanbul’da yaşasa da gönlünün otağında bozkırın tezenesi var. Şiirlerindeki Anadolu motifleriyle kendi şiir kilimini dokumaya sürdüren bir şâir olarak yıllar önce uçurduğu *Simurg* nasıl ki gönül göğümüzde kanat vurmaya devam ediyorsa *Mahrem Maceralar* ve *Çiçekli Yazma* kitapları ile de genç şâirlere örnek olacak usta bir şâirdir.

Bir kelimeyle bizi koskoca bir coğrafyada dolaştırarak gönlümüze şunu demek istiyor herhalde:

“Bilmeyen ne bilsin bizi / Bilenlere selam olsun”.

² İsmail Karakurt, “Turna Türkçesi” *Şiar*, S. 19, 2018, s. 26.